

Đâu cũng là yêu thương

PK: Đỗ Văn Ngọc

Tôi là nhân vật chính trong ngày sinh nhật và xin mạo muội được chia sẻ cảm nhận qua lần tổ chức tại Pleiku và Saigon.

Có ba cảm xúc mạnh mẽ len lỏi trong tâm hồn tôi là: Không gian, thời gian và con người ở mỗi nơi.

Về không gian:

Pleiku chiều hôm ấy, nắng ấm, mặt trời đi ngủ sớm, không gian yên ắng, se se lạnh như muốn kéo mọi người đến gần với nhau.

Chiều buông nắng nhạt rãi xa vời.

Sương khói bồng bềnh lơ lửng trôi.

Phố núi sẽ sàng se chút lạnh.

Hoàng hôn đâu đã tím chân đồi.

(Chiều xuống - Ngọc Hương)

Saigon, trời nắng chan chan dù đã 18 giờ, không khí oi bức dù hội trường rộng, các cửa sổ mở toan, nhiều người dường như đã mang cả bụi ven đường vào nơi liên hoan, hộp mặt. Những chiếc quạt máy không đủ làm dịu cái nóng hôm ấy và có người phe phẩy tờ báo trên tay, có người đảo mắt nhìn quanh kiếm tìm máy lạnh.

Về thời gian:

Ở Pleiku, tổ chức vào chiều thứ hai, khách mời tham dự đúng giờ và buổi lễ tiến hành như giờ đã ghi trong thiệp mời (18g15). Ở Saigon, tổ chức vào chiều chủ nhật và khai mạc trễ hơn giờ dự định.

Mừng ngày sinh nhật bảy mươi

Hai nơi mời khách vui cười cùng nhau

Saigon, Phố núi sắc màu

Nâng ly rượu chúc trao câu chân tình

(Ngọc Anh)

Về con người:

Về Pleiku, gia đình tôi chỉ có 4 người và thầy Nguyễn Đức Trung. Khách đến dự hơn 120 người, trong đó có một số thầy cô cũ, bạn viết trên trang web LTPNPK và phần đông là bạn bè, đồng nghiệp và học trò cũ ở An Phú.

Còn ở Saigon, tôi còn có bà con nội, ngoại hai bên. Khách dự gần 200 người, trong đó có thầy Trung, thầy Phong, thầy Biên, thầy Sâm, thầy Phát, thầy Cần, bạn bè cũ trước đây cùng ở Pleiku, bạn Saigon, một số bạn và học trò, đồng nghiệp (An Phú) từ Pleiku vào, láng giềng và bạn con gái.

Dù ở nơi nào, khách vừa mới đến đều đảo mắt tìm kiếm nhau, trao cho nhau những nụ cười thân thiện, những cái bắt tay thật chặt và những vòng tay ấm

áp. Tiếng nói, tiếng cười trước giờ khai mạc của những người bạn, người thân, lâu ngày gặp lại đã tạo nên một sự khăng khít và niềm vui ngày hội ngộ.

Trong hai đêm ấy, nhiều câu chúc mừng, quà cáp, bông hoa được trao tặng và đặc biệt là “Trái Thanh Long” do chính thầy Nguyễn Đức Trung trồng, thầy đã đưa từ Long An về tặng trong buổi tiệc tại Pleiku, Saigon. Ngoài ta cậu vợ tôi (Phan Như Anh - ở Saigon) đã viết và tặng tôi bức tranh thư pháp :

Tâm trong sáng là Tâm trong như Ngọc.

Ngọc sáng ngời là Ngọc sáng tự Tâm.

Trong chương trình văn nghệ, nhiều bạn đã góp vui, thêm vào đó là những vũ điệu, làm cho không khí càng thêm vui vẻ. Nhất là ở Saigon, có thêm sự góp mặt của các bạn vợ tôi, trong nhóm khiêu vũ dưỡng sinh, làm cho buổi tiệc càng sôi động. Ngoài ra còn có một điều thú vị nữa, là những người bạn trẻ 17, 18 tuổi, cùng trang lứa với con gái tôi đến dự. Tôi càng hạnh phúc hơn khi con gái tôi bước lên sân khấu, chia sẻ ngày vui của tôi với bài ca “Khúc hát cha yêu”.

Trong hai lần tổ chức, điều hạnh phúc nhất đối với tôi chính là sự có mặt có thầy cô, bạn bè, thân hữu. Mọi người đã dành thời gian và đến chia vui, chúc mừng. Đó là món quà tình nghĩa lớn nhất. Nhưng cuộc vui nào cũng tàn và đêm từ Pleiku về Saigon, lòng tôi lưu luyến, tâm trạng trầm buồn sâu lắng. Tôi nhớ đến một số bạn đã ra đi như Lê Tấn Công bạn học ở trung học Pleiku, Lê Xuân Thúc, Nguyễn Văn Tuấn cùng học một khóa sư phạm, Lê Văn Hoa đưa em khóa sau sư phạm đã qua đời. Chắc còn những người khác nữa mà tôi không biết...

Anh cứ đến và đi - Pleiku nhiều kỷ niệm

Chân chất tình người đưa đón bước chân anh.

Dẫu biết đường đời có muôn ngàn lối rẽ

Chia ly rồi hạnh ngộ là cả bài thơ.

(Minh Triết)

Còn ở Saigon, tôi mang một tâm trạng đưa con lưu lạc nhưng vội vã tắt bật hơn. Cũng có những mất mát như thầy Lê Quý Ánh dạy ở TH Pleiku, thầy Kim Tuấn dạy ở Bồ Đề - Pleiku, nổi tiếng bởi bài thơ “Những bước chân âm thầm” do Y Vân phổ nhạc, Anh cho em mùa xuân do Nguyễn Hiền phổ nhạc, Khi tôi về do Phạm Duy phổ nhạc trong trường ca.v. v... Thầy Hoàng Châu dạy nhạc nhiều trường ở Pleiku, thầy còn có tài thổi sáo bằng mũi. Thầy Phong, thầy Phước (Pleiku) đều bị tai biến, sức khỏe yếu...

Người Saigon hồi hã, bon chen, chịu chơi, sành điệu... Người Pleiku đậm thắm, dịu dàng, thật thà, chân chất thường quan tâm đến bè bạn... nhưng dù là đứa con xa xứ trở về, hay còn đang lưu lạc, ở đâu tôi cũng nhận được những tình cảm yêu thương, nồng nàn thắm thiết.

Ngày sinh nhật đã qua đi trên hai mươi ngày, nhưng dư âm vẫn còn. Tôi thấy trẻ lại, yêu đời. Cái chết đã không còn ám ảnh tôi. Tôi đã làm được những điều tôi muốn, những điều tôi từng ấp ủ bao năm tháng. Tôi đã toại nguyện.

Xin cảm ơn tất cả, nhất là vợ con tôi đã cho tôi cơ hội. Tôi xin kết thúc loạt bài viết về sinh nhật của tôi, dù còn nhiều điều muốn nói...

Đỗ Văn Ngọc
Saigon - 06/2013